



Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2018. gada 31. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) Nr. 604/2013 – Dalībvalsts, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, noteikšana – Uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras – 26. panta 1. punkts – Lēmuma par pārsūtīšanu pieņemšana un paziņošana, pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts akceptējusi pieteikumu par atpakaļuzņemšanu

Lieta C-647/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *tribunal administratif de Lille* (Lilles Pirmās instances administratīvā tiesa, Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 1. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 15. decembrī, tiesvedībā

Adil Hassan

pret

Préfet du Pas-de-Calais.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], K. Toadere [*C. Toader*], A. Prehala [*A. Prechal*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerālvokāts: P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Francijas valdības vārdā – *D. Colas*, kā arī *E. de Moustier* un *E. Armoet*, pārstāvji,
- Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande*, pārstāve,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2017. gada 20. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – “Dublinas III regula”), 26. panta 1. punktu.
- 2 Šis jautājums ir uzdots strīdā starp Irākas valstspiederīgo *Adil Hassan* un *préfet du Pas-de-Calais* (Padekalē prefekts, Francija) par tā lēmuma spēkā esamību, ar ko šis pēdējais minētais izdeva rīkojumu par *A. Hassan* pārsūtīšanu uz Vāciju.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula (ES) Nr. 603/2013

- 3 Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 603/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par pirkstu nospiedumu salīdzināšanas sistēmas *Eurodac* izveidi, lai efektīvi piemērotu Regulu (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, un par dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu un Eiropola pieprasījumiem veikt salīdzināšanu ar *Eurodac* datiem tiesībaizsardzības nolūkos, un ar kuru groza Regulu (ES) Nr. 1077/2011, ar ko izveido Eiropas Aģentūru lielapjoma IT sistēmu darbības pārvaldībai brīvības, drošības un tiesiskuma telpā (OV 2013, L 180, 1. lpp.), preambulas 4. apsvērumam:

“Lai piemērotu [Dublinas III regulu] gadījumā, kad nelikumīgi šķērsota kāda no Savienības ārējām robežām, ir jānoskaidro starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju un aizturēto personu identitāte. Tāpat [Dublinas III regulas] un jo īpaši tās 18. panta 1. punkta b) un d) apakšpunkta efektīvas piemērošanas nolūkā ir vēlams, lai katra dalībvalsts varētu pārbaudīt, vai trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas nelikumīgi atrodas tās teritorijā, pieteicies starptautiskajai aizsardzībai kādā citā dalībvalstī.”

- 4 Regulas Nr. 603/2013 1. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Tiek izveidota par *Eurodac* saukta sistēma, kuras mērķis ir palīdzēt noteikt dalībvalsti, kas atbilstoši [Dublinas III regulai] ir atbildīga par to, lai tiktu izskatīts kāds starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko kādā dalībvalstī iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kā arī citādi sekmēt [Dublinas III regulas] piemērošanu saskaņā ar šajā regulā paredzētajiem nosacījumiem.”

- 5 Regulas Nr. 603/2013 9. panta 1. punktā ir noteikts:

“Katrā dalībvalstī nekavējoties paņem katra vismaz 14 gadus veca starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja visu pirkstu nospiedumus un cik iespējams drīz, bet ne vēlāk kā 72 stundās pēc viņa starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanas, kā noteikts [Dublinas III] regulas 20. panta 2. punktā nosūta tos [...] uz centrālo sistēmu.”

Dublinas III regula

6 Dublinas III regulas preambulas 4., 5., 9. un 19. apsvērumā ir noteikts:

“(4) [Eiropadomes] Tamperes [īpašās 1999. gada 15. un 16. oktobra] sanāksmes secinājumos arī ir noteikts, ka [kopējā Eiropas patvēruma sistēmā] īsā laikā būtu jāiekļauj skaidra un praktiski realizējama metode, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu.

(5) Šādai metodei vajadzētu balstīties uz objektīviem un taisnīgiem kritērijiem gan attiecībā uz dalībvalstīm, gan – konkrētajām personām. Tai jo īpaši būtu jāparedz iespēja ātri noteikt atbildīgo dalībvalsti, lai garantētu starptautiskās aizsardzības noteikšanas procedūru faktisku pieejamību un nekavētu sasniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķi.

[..]

(9) Ņemot vērā pirmā posma instrumentu īstenošanas novērtējumu rezultātus, šajā posmā ir lietderīgi apstiprināt [Padomes] Regulas (EK) Nr. 343/2003 [(2003. gada 18. februāris), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 50, 1. lpp.),] pamatā esošos principus, vienlaicīgi, atbilstoši pieredzei, veicot vajadzīgos uzlabojumus Dublinas sistēmas efektivitātei un pieteikuma iesniedzējiem sniegtajai aizsardzībai saskaņā ar minēto sistēmu. [..]

[..]

(19) Lai nodrošinātu attiecīgo personu tiesību efektīvu aizsardzību, būtu jānosaka juridiskās garantijas un tiesības uz efektīviem aizsardzības līdzekļiem attiecībā uz lēmumiem par pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, jo īpaši saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu. Lai nodrošinātu starptautisko tiesību ievērošanu, efektīvi aizsardzības līdzekļi pret šādiem lēmumiem būtu jāattiecinā gan uz šīs regulas piemērošanas, gan juridiskās un faktiskās situācijas pārbaudi dalībvalstī, uz kuru pārsūta pieteikuma iesniedzēju.”

7 Dublinas III regulas 3. panta “Piekļuve starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai” 1. punktā ir noteikts, ka:

“Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonās, iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo.”

8 Minētās regulas 5. pantā ir paredzēts:

“1. Lai atvieglotu atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procesu, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, rīko personisku sarunu ar pieteikuma iesniedzēju. [..]

2. Personisko sarunu var nerīkot, ja:

[..]

b) pēc 4. pantā minētās informācijas saņemšanas pieteikuma iesniedzējs jau ir sniedzis informāciju, kas vajadzīga, lai citādi noteiktu atbildīgo dalībvalsti. Dalībvalsts, kas nerīko sarunu, sniedz pieteikuma iesniedzējam iespēju sniegt visu papildu informāciju, kas ir nozīmīga, lai noteiktu atbildīgo dalībvalsti, pirms tiek pieņemts lēmums pārsūtīt pieteikuma iesniedzēju uz atbildīgo dalībvalsti saskaņā ar 26. panta 1. punktu.

3. Personiskā saruna notiek savlaicīgi un, jebkurā gadījumā, pirms tiek pieņemts jebkāds lēmums par pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti saskaņā ar 26. panta 1. punktu.

[..]”

9 Šīs pašas regulas 18. panta “Atbildīgās dalībvalsts pienākumi” 1. punktā ir noteikts:

“Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

- a) saskaņā ar 21., 22. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt pieteikuma iesniedzēju, kas iesniedzis pieteikumu citā dalībvalstī;
- b) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, kura pieteikums tiek izskatīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;
- c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;
- d) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura pieteikums ir noraidīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas.”

10 Saskaņā ar Dublīnas III regulas 19. pantu:

“1. Ja dalībvalsts izdod pieteikuma iesniedzējam uzturēšanās atļauju, tad minētā dalībvalsts pārņem 18. panta 1. punktā noteiktās saistības.

2. Šīs regulas 18. panta 1. punktā noteiktās saistības izbeidzas, ja atbildīgā dalībvalsts, kad tai pieprasa uzņemt vai uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu personu, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, var konstatēt, ka attiecīgā persona ir atstājusi dalībvalstu teritoriju vismaz uz trim mēnešiem, ja vien attiecīgajai personai nav derīgas uzturēšanās atļaujas, ko izdevusi atbildīgā dalībvalsts.

[..]

3. Šīs regulas 18. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktā noteiktās saistības izbeidzas, ja atbildīgā dalībvalsts, kad tai pieprasa uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu personu, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, var konstatēt, ka attiecīgā persona ir atstājusi dalībvalstu teritoriju atbilstīgi atgriešanas lēmumam vai izraidīšanas rīkojumam, kas izdots pēc pieteikuma atsaukšanas vai noraidīšanas.

[..]”

11 Atbilstoši šīs regulas 21. panta 1. punkta pirmajai daļai:

“Ja dalībvalsts, kurai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums, uzskata, ka par šā pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga cita dalībvalsts, tā iespējami īsā laikā un jebkurā gadījumā trīs mēnešos no pieteikuma iesniegšanas dienas 20. panta 2. punkta nozīmē var pieprasīt minētajai otrajai dalībvalstij uzņemt attiecīgo pieteikuma iesniedzēju.”

12 Minētās regulas 22. pantā ir paredzēts:

“1. Dalībvalsts, kas saņem pieprasījumu, veic vajadzīgās pārbaudes un paziņo lēmumu attiecībā uz pieprasījumu par pieteikuma iesniedzēja uzņemšanu divos mēnešos no pieprasījuma saņemšanas.

[..]

7. Atbildes nesniegšana 1. punktā minētajā divu mēnešu termiņā un 6. punktā minētajā viena mēneša termiņā ir pielīdzināma pieprasījuma akceptam un ietver pienākumu uzņemt attiecīgo personu, tostarp pienākumu nodrošināt atbilstošus pasākumus saistībā ar viņa ierašanos.”

13 Atbilstoši tās pašas regulas 24. pantam:

“1. Ja dalībvalsts, kuras teritorijā bez uzturēšanās atļaujas uzturas 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minēta persona un kurā nav iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, uzskata, ka saskaņā ar 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga ir cita dalībvalsts, tā var prasīt minētajai citai dalībvalstij uzņemt minēto personu atpakaļ.

2. Atkāpjoties no 6. panta 2. punkta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi [OV 2008, L 348, 98. lpp.], ja dalībvalsts, kuras teritorijā bez uzturēšanās atļaujas uzturas persona, nolemj veikt meklējumu *Eurodac* sistēmā [..], pieprasījumu uzņemt atpakaļ šīs regulas 18. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā minēto personu vai 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā minēto personu, kuras starptautiskās aizsardzības pieteikums nav noraidīts ar galīgo lēmumu, iesniedz pēc iespējas ātrāk un jebkurā gadījumā divos mēnešos pēc *Eurodac* pozitīvā iznākuma saņemšanas [..]

[..]

5. Pieprasījumu uzņemt atpakaļ 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minēto personu iesniedz, izmantojot standarta veidlapu, un tajā ietver tiešos vai netiešos pierādījumus, kā aprakstīts divos 22. panta 3. punktā minētajos sarakstos, un/vai attiecīgus elementus no personas sniegtās informācijas, kas ļautu pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts iestādēm pārbaudīt, vai pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildīga, pamatojoties uz šajā regulā paredzētajiem kritērijiem.

[..]”

14 Dublinas III regulas 25. pantā ir paredzēts:

“1. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts veic vajadzīgās pārbaudes un sniedz lēmumu par pieprasījumu atpakaļuzņemt attiecīgo personu cik vien iespējams drīz un jebkurā gadījumā ne vēlāk kā vienu mēnesi no pieprasījuma saņemšanas dienas. Ja pieprasījums ir pamatots ar datiem, kas iegūti no *Eurodac* sistēmas, tad minēto termiņu saīsina līdz divām nedēļām.

2. Atbildes nesniegšana viena mēneša termiņā vai 1. punktā minētajā divu nedēļu termiņā ir pielīdzināma pieprasījuma akceptam un ietver pienākumu uzņemt attiecīgo personu atpakaļ, tostarp pienākumu veikt atbilstošus pasākumus saistībā ar tās ierašanos.”

15 Šīs regulas 26. pantā “Pārsūtīšanas lēmuma paziņošana” ir noteikts:

“1. Ja dalībvalsts, kas saņēmusi pieprasījumu, piekrīt uzņemt vai uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētu personu, tad pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts paziņo attiecīgajai personai par lēmumu pārsūtīt viņu uz atbildīgo dalībvalsti un attiecīgi par lēmumu neizskatīt viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu. [..]

2. Šā panta 1. punktā minētajā lēmumā ietver informāciju par pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, tostarp attiecīgos gadījumos par tiesībām lūgt apturēt lēmuma izpildi, un par šādu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanai un pārsūtīšanai piemērojamiem termiņiem un, vajadzības gadījumā, ietver informāciju par vietu, kur attiecīgajai personai jāierodas, kā arī ierašanās datumu, ja minētā persona dodas uz atbildīgo dalībvalsti patstāvīgi.

[..]”

16 Minētās regulas 27. pants “Tiesiskās aizsardzības līdzekļi” ir izteikts šādi:

“1. Pieteikuma iesniedzējam vai citai personai, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, proti, pārsūtīšanas lēmuma faktiskisku un juridisku apelāciju vai pārskatīšanu tiesā.

2. Dalībvalstis nodrošina saprātīgu termiņu, kurā attiecīgā persona var īstenot savas tiesības uz efektīvu tiesisku aizsardzības līdzekli saskaņā ar 1. punktu.

3. Pārsūtīšanas lēmumu apelācijas vai pārskatīšanas nolūkos dalībvalstis savos tiesību aktos paredz, ka:

- a) apelācija vai pārskatīšana attiecīgajai personai dod tiesības palikt attiecīgajā dalībvalstī līdz brīdim, kad kļūst zināms apelācijas vai pārskatīšanas rezultāts; vai
- b) pārsūtīšanu automātiski aptur un šāda apturēšana beidzas pēc konkrēta saprātīga termiņa, kura laikā tiesa pēc rūpīgas un padziļinātas izskatīšanas pieņem lēmumu par to, vai apelācijai vai pārskatīšanai būs apturošs spēks; vai
- c) attiecīgajai personai ir iespēja saprātīgā termiņā pieprasīt, lai tiesa aptur pārsūtīšanas lēmuma izpildi līdz brīdim, kad kļūs zināms apelācijas vai pārskatīšanas rezultāts. Dalībvalstis nodrošina, ka ir pieejams efektīvs tiesiskās aizsardzības līdzeklis, apturot pārsūtīšanu līdz brīdim, kad tiks pieņemts lēmums par pirmo apturēšanas pieprasījumu. [..]

4. Dalībvalstis var paredzēt, ka kompetentās iestādes var nolemt rīkoties *ex officio*, lai apturētu pārsūtīšanas lēmuma izpildi līdz brīdim, kad kļūs zināms apelācijas vai pārskatīšanas rezultāts.

[..]”

17 Šīs regulas 28. pantā “Aizturēšana” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis neaiztur personu vienīgi tādēļ, ka uz viņu attiecas šajā regulā paredzētā procedūra.

2. Ja pastāv būtiska personas bēgšanas iespējamība, dalībvalstis var aizturēt attiecīgo personu, lai nodrošinātu pārsūtīšanas procedūras saskaņā ar šo regulu, balstoties uz individuālu izvērtējumu, un tiktāl, ciktāl aizturēšana ir samērīga, un nav iespējams efektīvi piemērot citus mazāk stingrus alternatīvus pasākumus.

3. Aizturēšanu veic uz iespējami īsāku laikposmu un ne ilgāk kā uz laiku, kas saprātīgi uzskatāms par nepieciešamu, lai ar pienācīgu rūpību izpildītu vajadzīgās administratīvās procedūras, līdz ir pabeigta pārsūtīšana saskaņā ar šo regulu.

Ja persona tiek aizturēta saskaņā ar šo pantu, uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanas termiņš nepārsniedz vienu mēnesi no pieteikuma iesniegšanas. Dalībvalsts, kas veic procedūru saskaņā ar šo regulu, šādos gadījumos lūdz atbildēt steidzami. Šādu atbildi sniedz divās

nedēļās no pieprasījuma saņemšanas. Atbildes nesniegšana divās nedēļās ir pielīdzināma pieprasījuma akceptam un ietver pienākumu uzņemt vai uzņemt atpakaļ personu, tostarp veikt atbilstošus pasākumus saistībā ar tās ierašanos.

[..]”

18 Dublinas III regulas 29. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Pieteikuma iesniedzēja vai citas 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētās personas pārsūtīšanu no pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti veic saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību aktiem pēc abu attiecīgo dalībvalstu savstarpējas apspriešanās, cik vien iespējams īsā laikā, un, vēlākais, sešos mēnešos no dienas, kad akceptēts citas dalībvalsts pieprasījums uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu, vai no dienas, kad pieņemts galīgais par pārsūdzību vai pārskatīšanu, ja tas aptur pārsūtīšanu saskaņā ar 27. panta 3. punktu.

[..]

2. Ja pārsūtīšana nenotiek sešu mēnešu termiņā, tad atbildīgā dalībvalsts tiek atbrīvota no pienākuma uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu un atbildība tiek nodota pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij. Šo termiņu var pagarināt, ilgākais, līdz vienam gadam, ja pārsūtīšanu nevar veikt attiecīgās personas ieslodzījuma dēļ, vai, ilgākais, līdz astoņpadsmit mēnešiem attiecīgās personas bēgšanas gadījumā.”

Regula (EK) Nr. 1560/2003

19 Komisijas Regulas (EK) Nr. 1560/2003 (2003. gada 2. septembris), ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu Padomes Regulu (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 222, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “Īstenošanas regula”), 4. pantā “Atpakaļuzņemšanas pieprasījumu izskatīšana” ir noteikts:

“Ja atpakaļuzņemšanas pieprasījums pamatots ar “Eurodac” Centrālās vienības sniegtajiem un pieprasījumu saņēmušās dalībvalsts pārbaudītajiem datiem [..], pieprasījumu saņēmusī dalībvalsts apstiprina savu atbildību, ja pārbaudē netiek konstatēts, ka saskaņā ar [Dublinas III regulas 20. panta 5. punkta otro daļu vai 19. panta 1., 2. vai 3. punktu] tās saistības ir beigušās. Saistību izbeigšanās faktu, pamatojoties uz šiem noteikumiem, var apliecināt tikai ar būtiskiem pierādījumiem vai patvēruma meklētāja pamatotiem un pārbaudāmiem paziņojumiem.”

20 Atbilstoši Īstenošanas regulas 6. pantam “Piekrišana”:

“Ja dalībvalsts uzņemas atbildību, tā par to paziņo, norādot [Dublinas III regulas] noteikumu, ar kuru šāds lēmums pieņemts, un paziņojumā iekļauj praktiskus norādījumus par turpmāko pārsūtīšanu, piemēram, kontaktinformāciju par struktūrvienību vai personu, ar kuru jāsazinās.”

Francijas tiesību akti

- 21 *Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile* (Ārvalstnieku ieeļošanas un uzturēšanās, kā arī patvēruma tiesību kodekss, turpmāk tekstā – “*Ceseda*”), redakcijā, kas bija spēkā pamatlietas faktu norises laikā, L. 512-1. panta III punkta pirmajā daļā ir noteikts:

“Aizturēšanas gadījumā atbilstoši L. 551-1. pantam ārvalstnieks četrdesmit astoņu stundu laikā pēc tam, kad tam noteikts pienākums pamest Francijas teritoriju vai paziņots lēmums, ar ko atteikts pašam izvēlēties promdošanās termiņu, lēmums, kurā norādīta galamērķa valsts, un lēmums, ar ko aizliegts atgriezties Francijas teritorijā vai pārvietoties tajā, kas šim pienākumam attiecīgā gadījumā pievienoti, ja šie lēmumi ir paziņoti kopā ar lēmumu par aizturēšanu, Pirmās instances administratīvās tiesas priekšsēdētājam var lūgt tos atcelt. [..]”

- 22 Šā kodeksa L. 551-1. panta pirmā daļa ir formulēta šādi:

“L. 561-2. panta I punkta 1°.–7°. apakšpunktā paredzētajos gadījumos ārvalstnieku, kurš pats nevar sniegt efektīvas ierašanās garantijas, lai novērstu L. 511-1. panta II punkta 3°. apakšpunktā minēto risku, administratīvā iestāde var aizturēt [..] uz četrdesmit astoņām stundām.”

- 23 Minētā kodeksa L. 561-2. panta I punktā ir noteikts:

“Administratīvā iestāde attiecībā uz ārvalstnieku, kurš nevar tūlītēji pamest Francijas teritoriju, bet attiecībā uz kuru pastāv saprātīga izraidīšanas iespēja, var pieņemt lēmumu par mājas arestu, ja šis ārvalstnieks:

1° ir jānodod kādas Savienības dalībvalsts kompetentajām iestādēm [..] vai ja attiecībā uz viņu ir pieņemts lēmums atbilstoši L. 742-3. pantam;

[..]

7° attiecībā uz kuru ir pieņemts lēmums par mājas arestu atbilstoši šī panta 1°.–6°. apakšpunktam vai lēmums par administratīvo aizturēšanu [..], nav izpildījis pret viņu pieņemto izraidīšanas pasākumu vai pēc tā izpildīšanas ir atgriezies Francijā, kamēr šis pasākums joprojām ir piemērojams.

[..]”

- 24 *Ceseda* L. 742-1. panta, kas ietilpst šī kodeksa VII sējuma “Patvēruma tiesības” II nodaļā “Par patvēruma pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšana”, pirmā daļa ir šāda:

“Ja administratīvā iestāde uzskata, ka patvēruma pieteikuma izskatīšana ietilpst tādas citas valsts kompetencē, kurā tā plāno vērsties, ārvalstniekam saglabājas tiesības uzturēties Francijas teritorijā līdz tā procesa beigām, kurā tiek noteikta valsts, kura ir atbildīga par viņa pieteikuma izskatīšanu, un attiecīgajā gadījumā – līdz viņa faktiskai pārsūtīšanai uz šo valsti. [..]”

- 25 Minētā kodeksa L. 742-3. pantā ir noteikts:

“Ja vien L. 742-1. panta otrajā daļā nav noteikts citādi, ārvalstnieks, kura patvēruma pieteikuma izskatīšana ietilpst citas valsts kompetencē, var tikt pārsūtīts uz valsti, kura ir atbildīga par šo izskatīšanu.

Jebkuru lēmumu par pārsūtīšanu noformē rakstveidā, tajā norāda pamatojumu, un to pieņem administratīvā iestāde.

Šo lēmumu paziņo ieinteresētajai personai. Tajā norāda, kādi ir tiesību aizsardzības līdzekļi un to izmantošanas termiņi, kā arī tiesības personīgi vai ar citas personas palīdzību par to paziņot tās konsulatam, padomniekam vai jebkurai citai personai pēc pašas izvēles. [..]”

26 *Ceseda* L. 742-4. panta I punktā ir noteikts:

“Ārvalstnieks, uz kuru attiecas L. 742-3. pantā minētais lēmums par pārsūtīšanu, piecpadsmit dienu laikā pēc šī lēmuma paziņošanas Pirmās instances administratīvās tiesas priekšsēdētājam var lūgt šo lēmumu atcelt.

Priekšsēdētājs vai tā norīkots tiesnesis [..] piecpadsmit dienu laikā pēc šī lūguma iesniegšanas par to pieņem lēmumu.

[..]”

27 Atbilstoši šī kodeksa L. 742-5. pantam:

“L. 551-1. un L. 561-2. pants ir piemērojami ārvalstniekam, attiecībā uz kuru ir izdots pārsūtīšanas lēmums, uzreiz pēc šī lēmuma paziņošanas.

Pārsūtīšanas lēmumu nevar izpildīt pēc savas ierosmes, nedz arī pirms piecpadsmit dienu termiņa beigām, vai pirms četrdesmit astoņu stundu termiņa beigām, ja kopā ar pārsūtīšanas lēmumu ir ticis paziņots lēmums par aizturēšanu atbilstoši L. 551-1. pantam vai lēmums par mājas arestu atbilstoši L. 561-2. pantam, nedz arī pirms Pirmās instances administratīvās tiesas lēmuma, ja ārvalstnieks tajā ir vērsies.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

28 *Adil Hassan* 2016. gada 26. novembrī Kalē (*Calais*, Francija) ostas termināla ierobežotas piekļuves zonā aizturēja Padekalē (Francija) gaisa un robežu policijas dienesti. Pieprasījums *Eurodac* sistēmā uzrādīja, ka viņa pirkstu nospiedumus 2015. gada 7. novembrī un 14. decembrī bija noņēmušas Vācijas iestādes un ka viņš tobrīd bija lūdzis starptautisko aizsardzību Vācijā, taču Francijā šādu lūgumu viņš iesniedzis nebija.

29 Pašā šīs aizturēšanas un *Eurodac* reģistra aplūkošanas dienā *préfet du Pas-de-Calais* (Padekalē prefekts) vērsās Vācijas iestādēs ar *A. Hassan* atpakaļuzņemšanas pieprasījumu un vienlaikus nolēma viņu pārsūtīt uz Vāciju un viņam piemērot aizturēšanu administratīvā kārtā. Šis lēmums *A. Hassan* tika paziņots tajā pašā dienā.

30 *A. Hassan* administratīvās aizturēšanas pasākumu pārsūdzēja *juge des libertés et de la détention du tribunal de grande instance de Lille* (Lilles apgabaltiesas ieslodzījuma un atbrīvošanas tiesnesis, Francija), pamatojoties uz *Ceseda* L. 512-1. panta III punktu. Ar 2016. gada 29. novembra lēmumu šis tiesnesis uzdeva šo pasākumu atcelt.

31 *A. Hassan* turklāt cēla prasību ar apturošu iedarbību *tribunal administratif de Lille* (Lilles Pirmās instances administratīvā tiesa, Francija) par 2016. gada 26. novembra lēmumu, ciktāl ar to bija uzdots viņu pārsūtīt uz Vāciju.

32 Šajā prasībā *A. Hassan* cita starpā norādīja, ka minētajā lēmumā nav ievērots Dublinas III regulas 26. pants, jo šis lēmums tika pieņemts un viņam paziņots, pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts, šajā gadījumā – Vācijas Federatīvā Republika, bija tieši vai netieši atbildējusi uz Francijas iestāžu atpakaļuzņemšanas pieprasījumu.

- 33 *Préfet du Pas-de-Calais* (Padekalē prefekts) savukārt uzskata, ka nedz minētais 26. pants, nedz kāda cita valsts tiesību norma nav šķērslis uzreiz pēc aizturēšanas pieņemt lēmumu par pārsūtīšanu un ka tas attiecīgajai personai ir ticis paziņots un attiecībā uz šo lēmumu tās rīcībā ir Dublinas III regulas 27. pantā paredzētie tiesību aizsardzības līdzekļi. Atbilstoši valsts tiesībām, lai *A. Hassan* varētu tikt piemērota aizturēšana, viņam pat esot bijis pienākums iepriekš pieņemt lēmumu par pārsūtīšanu, negaidot pieprasījumu saņēmušās dalībvalsts atbildi. Katrā ziņā pārsūtīšana nevarot tikt izpildīta, iekams pieprasījumu saņēmusī valsts nav piekritusi attiecīgo personu uzņemt vai uzņemt atpakaļ.
- 34 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka *préfet du Pas-de-Calais* (Padekalē prefekts) nebija obligāti jāpieņem lēmums par pārsūtīšanu, lai *A. Hassan* varētu tikt aizturēts administratīvā kārtā, jo šāda aizturēšana ir paredzēta tieši piemērojamās Dublinas III regulas 28. pantā. Taču tā atzīst, ka valsts tiesību normas, uz kurām saistībā ar minētā lēmuma par pārsūtīšanu pieņemšanu atsaucies *préfet* (prefekts), neliedzot šādu lēmumu pieņemt vienlaikus ar lēmumu par aizturēšanu. Tādēļ tai rodas jautājums par šādas administratīvās prakses atbilstību Dublinas III regulas 26. pantam.
- 35 Iesniedzējtiesa uzsver, ka valsts tiesas nav vienisprātis šajā jautājumā, un paskaidro, ka atsevišķas pirmās instances administratīvās tiesas uzskata, ka lēmums par pārsūtīšanu var tikt pieņemts un attiecīgajai personai paziņots, vēl pirms saņemta atbilde no pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts, kamēr citas šāda veida tiesas uzskata, ka pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij, pirms tiek pieņemts un paziņots šāds lēmums, ir jāgaida, līdz noslēgsies Dublinas III regulas 20.–25. pantā paredzētā atbildīgās dalībvalsts noteikšanas procedūra.
- 36 Iesniedzējtiesa savukārt uzskata, ka gan no Dublinas III regulas 26. panta dažādām valodu redakcijām, gan šīs normas un normu, kuru kontekstā tā iekļaujas, teleoloģiskas interpretācijas izriet, ka priekšroka būtu jādod otrajai minētajai interpretācijai; to turklāt apstiprinot Dublinas III regulas sagatavošanas darbi.
- 37 Katrā ziņā tā tomēr precizē, ka lēmuma par pārsūtīšanu pieņemšana un paziņošana, pirms saņemta atbilde no pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts, attiecīgajai personai netraucējot efektīvi šo lēmumu pārsūdzēt kompetentajā tiesā, ceļot prasību ar apturošu iedarbību atbilstoši Dublinas III regulas 27. pantam. Ja izrādītos, ka pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts atbilstoši regulā noteiktajiem kritērijiem nav atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, lēmums par pārsūtīšanu pēc tam varētu tikt atcelts.
- 38 Šajos apstākļos *tribunal administratif de Lille* (Lilles Pirmās instances administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Dublinas III] regulas 26. pantam ir pretrunā, ka dalībvalsts – kura citai dalībvalstij, kuru tā uzskata par atbildīgo dalībvalsti, piemērojot regulā paredzētos kritērijus, ir iesniegusi pieprasījumu par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka, kurš ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgs lēmums, vai citas [minētās] regulas 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā paredzētās personas uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, – kompetentās iestādes pieņem lēmumu par pārsūtīšanu un to paziņo ieinteresētajai personai, pirms pieprasījumu saņēmusī valsts ir devusi piekrišanu šādai uzņemšanai vai atpakaļuzņemšanai?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 39 Ar prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Dublinas III regulas 26. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tam ir pretrunā, ka dalībvalsts, kas citai dalībvalstij, ko tā atbilstoši minētajā regulā noteiktajiem kritērijiem uzskata par atbildīgu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ir iesniegusi pieprasījumu par šīs regulas 18. panta 1. punktā minētas personas uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, pieņem lēmumu par pārsūtīšanu un to paziņo minētajai personai, vēl pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tieši vai netieši ir šo pieprasījumu ir akceptējusi.

- 40 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā tās teksts, tās rašanās vēsture, kā arī konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 20. decembris, *Acacia* un *D'Amato*, C-397/16 un C-435/16, EU:C:2017:992, 31. punkts, kā arī 2018. gada 17. aprīlis, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Dublinas III regulas 26. panta 1. punktā ir noteikts, ka, ja dalībvalsts, kas saņēmusi pieprasījumu, piekrit uzņemt vai uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu šīs regulas 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētu personu, tad pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts paziņo attiecīgajai personai par lēmumu pārsūtīt viņu uz atbildīgo dalībvalsti un attiecīgi par lēmumu neizskatīt viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu.
- 42 Tādējādi no Dublinas III regulas 26. panta 1. punkta teksta, katrā ziņā, kā savu secinājumu 35. punktā norādījis arī ģenerāladvokāts, no lielākās daļas tās valodu redakciju, izriet, ka lēmumu par pārsūtīšanu attiecīgajai personai var paziņot tikai un līdz ar to tad, kad pieprasījumu saņēmusī dalībvalsts ir apstiprināti atbildējusi uz pieprasījumu par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu vai, attiecīgā gadījumā, pēc tam, kad ir beidzies termiņš, kurā pieprasījumu saņēmušajai dalībvalstij ir bijusi jāsniedz atbilde uz šo pieprasījumu, turklāt atbildes nesniegšana atbilstoši Dublinas III regulas 22. panta 7. punktam un 25. panta 2. punktam ir pielīdzināma pieprasījuma akceptam.
- 43 Tādējādi Dublinas III regulas 26. panta 1. punkta teksts uzskatāmi parāda, ka Savienības likumdevējs ir izveidojis precīzu procedūru saistībā ar pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts dotu akceptu uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumam un pārsūtīšanas lēmuma paziņošanu attiecīgajai personai.
- 44 Turpinot – attiecībā uz minētā 26. panta 1. punkta tapšanas vēsturi ir jānorāda, kā savu secinājumu 36. punktā to darījis ģenerāladvokāts, ka priekšlikumā Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (COM(2008)0820, galīgā redakcija), kurš attiecās uz Regulas Nr. 343/2003 pārstrādāšanu, kā rezultātā tika pieņemta Dublinas III regula, bija teikts, ka ir precīzāk jānosaka pārsūtīšanas lēmuma paziņošanas procedūra attiecīgajai personai, lai nodrošinātu efektīvākas tās pārsūdzības tiesības.
- 45 Kā izriet no minētā regulas priekšlikuma motīvu izklāsta, šiem precizējumiem tostarp bija jāattiecas uz lēmuma par pārsūtīšanu paziņošanas brīdi, formu un saturu. Proti, šī priekšlikuma 25. panta 1. punktā, kas kļuva par Dublinas III regulas 26. panta 1. punktu un kurā bija ietverti minētie precizējumi, likumdošanas procesā šajā ziņā netika veiktas nekādas izmaiņas.
- 46 Tādējādi no Dublinas III regulas 26. panta 1. punkta teksta, skatot to kopsakarā ar minētas normas tapšanas vēsturi, izriet, ka lēmums par pārsūtīšanu attiecīgajai personai var tikt paziņots tikai tad, kad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tieši vai netieši ir akceptējusi šīs personas uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *A.S.*, C-490/16, EU:C:2017:585, 33. punkts).
- 47 Šāda interpretācija atbalstu rod arī Dublinas III regulas vispārējā sistēmā.
- 48 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Dublinas III regulas 26. panta 1. punkts ietilpst tās VI nodaļā “Uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras”, kurā ietilpst normas, kas precizē secīgus šo procedūru posmus, kā arī virkni obligātu termiņu, kuri palīdz noteikt par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgo dalībvalsti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 25. oktobris, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 49 Šīs uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras obligāti ir jāizpilda saskaņā tostarp ar minētās regulas VI nodaļas noteikumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 50 Kā izriet no Dublinas III regulas VI nodaļas II un III iedaļas, kuras attiecas uz pieprasījumiem par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu piemērojamajām procedūrām, vispirms pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts atkarībā no konkrētā gadījuma var pieprasīt citai dalībvalstij uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu atbilstoši minētās regulas 21. panta 1. punktam, 23. panta 1. punktam un 24. panta 1. punktam.
- 51 Pēc tam pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij atbilstoši Dublinas III regulas 22. panta 1. punktam vai 25. panta 1. punktam atkarībā no konkrētā gadījuma ir jāveic nepieciešamās pārbaudes, lai noteiktu, vai tā ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbilstoši šīs regulas III nodaļā definētajiem kritērijiem, un pēc tam šajās normās noteiktajos termiņos jālemj par uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu.
- 52 Tātad tikai tad, kad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir veikusi minētās pārbaudes, tā var lemt par uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu un atbildēt pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij. Šajā ziņā apstiprinoša atbilde principā ir pielīdzināma attiecīgās personas pārsūtīšanas akceptēšanai, kam parasti seko minētās pārsūtīšanas izpilde atbilstoši Dublinas III regulas 29. pantam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *A.S.*, C-490/16, EU:C:2017:585, 50. punkts).
- 53 Dublinas III regulas 26. panta 1. punkts, kurš kopā ar tās 27. pantu par tiesiskās aizsardzības līdzekļiem ietilpst minētās regulas VI nodaļas IV iedaļā “Procesuālās garantijas”, tādējādi, pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij uzliekot pienākumu attiecīgajai personai paziņot lēmumu par pārsūtīšanu, paredz pastiprināt šīs personas tiesību aizsardzību, nodrošinot, ka tad, kad uzņemšanā vai atpakaļuzņemšanā iesaistīto dalībvalstu starpā ir panākta vienošanās par pārsūtīšanu, šī persona par visiem šī lēmuma pamatā esošajiem iemesliem tiek informēta veidā, kas tai attiecīgā gadījumā ļauj to pārsūdzēt kompetentajā tiesā un pieprasīt šī lēmuma izpildes apturēšanu.
- 54 Tātad Dublinas III regulas vispārējā sistēma arī liecina par tādu šīs regulas 26. panta 1. punkta interpretāciju, atbilstoši kurai lēmums par pārsūtīšanu attiecīgajai personai var tikt paziņots tikai pēc tam, kad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir akceptējusi pieteikumu par šīs personas uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu.
- 55 Tas pats, atšķirībā no Eiropas Komisijas nostājas, attiecas uz Dublinas III regulas mērķi.
- 56 Šajā ziņā ir svarīgi vispirms atgādināt, ka Dublinas III regulas mērķis atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai ir noteikt skaidru un funkcionālu metodi, kura balstīta uz objektīviem un taisnīgiem kritērijiem gan attiecībā uz dalībvalstīm, gan konkrētajām personām, ar ko varētu ātri noteikt atbildīgo dalībvalsti, lai garantētu starptautiskās aizsardzības noteikšanas procedūru faktisku pieejamību un nekavētu sasniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķi, atbilstoši minētās regulas preambulas 19. apsvērumam garantējot šajā regulā paredzēto pārsūdzības tiesību efektīvu izmantošanu attiecībā uz lēmumiem par pārsūtīšanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 7. jūnijs, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 42. punkts, kā arī 2017. gada 25. oktobris, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, 31. un 37. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 57 Turklāt Tiesa jau ir precizējusi, ka Savienības likumdevējs nebija paredzējis upurēt patvēruma meklētāju tiesisko aizsardzību par labu prasībai ātri izskatīt patvēruma pieteikumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 7. jūnijs, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 57. punkts, un 2017. gada 13. septembris, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, 65. punkts).
- 58 Attiecībā uz tostarp Pamattiesību hartas 47. pantā garantēto efektīvo tiesību aizsardzību tiesā no Dublinas III regulas 27. panta 1. punkta izriet, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, proti, pārsūtīšanas lēmuma faktisku un juridisku pārsūdzību vai pārskatīšanu tiesā. Šāda pārsūdzība, kuras piemērošanas joma nevar tikt interpretēta šauri, ir jāattiecinā, pirmkārt, uz pašas šīs regulas piemērošanas pārbaudi saistībā gan ar tās III nodaļā ietvertu kritēriju piemērošanu, gan tās VI nodaļā paredzēto procesuālo garantiju ievērošanu un, otrkārt, uz

juridiskās un faktiskās situācijas pārbaudi dalībvalstī, uz kuru tiek pārsūtīts pieteikuma iesniedzējs (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 26. jūlijs, *A.S.*, C-490/16, EU:C:2017:585, 26.–28. punkts; 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 43., 47. un 48. punkts, kā arī 2017. gada 25. oktobris, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, 36. un 37. punkts).

- 59 Šajā ziņā, ja būtu jāpieņem, ka lēmums par pārsūtīšanu attiecīgajai personai var tikt paziņots, vēl pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildējusi uz pieteikumu par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, varētu izrādīties, ka šai personai, lai minēto lēmumu apstrīdētu, pārsūdzība būtu jāceļ termiņā, kurš beidzas brīdī, kad pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir jāsniedz atbilde vai pat, kā tas ir pamatlietā, vēl pirms minētās atbildes sniegšanas, taču no Dublīnas III regulas 27. panta 2. punkta izriet, ka dalībvalstīm ir jānosaka termiņš, kurā attiecīgā persona var īstenot pārsūdzības tiesības, un vienīgā šajā normā paredzētā prasība ir, ka šim termiņam ir jābūt saprātīgam.
- 60 Šādos apstākļos attiecīgajai personai attiecīgā gadījumā, vēl pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildējusi uz pieteikumu par šīs personas uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, preventīvā nolūkā, pamatojoties uz Dublīnas III regulas 27. panta 1. punktu, jau būtu jāpārsūdz lēmums par pārsūtīšanu vai jālūdz to pārskatīt. Vēl Tiesa ir arī atzinusi, ka šāda prasība vai pārskatīšanas lūgumi var tikt iesniegti tikai tad, ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts uz minēto pieprasījumu ir atbildējusi apstiprinoši (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 60. punkts).
- 61 Turklāt, kā savu secinājumu 46.–48. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, Dublīnas III regulas 27. panta 1. punktā paredzēto tiesību uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli tvērums varētu tikt ierobežots, ja lēmums par pārsūtīšanu, kas attiecīgajai personai paziņots, vēl pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildējusi uz pieprasījumu par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, būtu pamatots tikai ar tiem pierādījumiem un norādēm, kurus savākusi pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts, bet ne pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts, kā, piemēram, datums, kad tā atbildējusi uz pieteikumu par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, vai galvenie iemesli, kādēļ tā izlēmusi šo pieteikumu akceptēt, ja tās atbilde ir pausta tieši.
- 62 Taču, kā to savu secinājumu 48. punktā arī norādījis ģenerāladvokāts, ir jāuzsver, ka šādi elementi, kurus sniedz pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts, ir īpaši svarīgi pārsūdzības procedūrās, kuru ietvaros uzņemšanas pieprasījuma procedūru noslēgumā pieņemtie lēmumi par pārsūtīšanu tiek pārsūdzēti vai tos tiek lūgts pārskatīt, jo pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir izsmeltoši jāpārbauda savas atbildības pastāvēšanas iespēja atbilstoši Dublīnas III regulā paredzētajiem kritērijiem un jāņem vērā arī informācija, kas ne vienmēr ir zināma pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 7. jūnijs, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 43. punkts).
- 63 Turklāt ir jāatgādina, ka pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij, pat ja *Eurodac* datu bāzē ir atrasti rezultāti, uz pieprasījumu par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu var nākties atbildēt noliedzot, ja tā cita starpā uzskata, ka tā vairs nav atbildīga saskaņā ar Dublīnas III regulas 19. pantu vai 20. panta 5. punkta otro daļu, kā to apstiprina arī Īstenošanas regulas 4. pants, un pieteikuma iesniedzējam šādā gadījumā ir jābūt iespējai savā prasībā uz šo apstākli atsaukties (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 7. jūnijs, *Karim*, C-155/15, EU:C:2016:410, 26. un 27. punkts).
- 64 Turklāt attiecībā uz šī sprieduma 33. punktā minēto apstākli, ka tādā situācijā kā pamatlietā lēmuma par pārsūtīšanu izpilde tiktu apturēta līdz pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildei, pietiek norādīt, ka nevienā Dublīnas III regulas normā šāda apturēšana nav paredzēta. Proti, šīs regulas 27. panta 3. un 4. punkta normās par tiesību aizsardzības līdzekli ar apturošu iedarbību ir paredzētas iespējas lēmuma par pārsūtīšanu izpildi apturēt uz laiku no pārsūdzības vai pārskatīšanas lūguma iesniegšanai līdz, vēlākais, minēto pārsūdzības vai pārskatīšanas procedūru noslēgumam, tomēr to uzsākšana obligāti nenozīmē lēmuma par pārsūtīšanu izpildes apturēšanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 13. septembris, *Khir Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, 64. un 68. punkts, kā arī 2018. gada 25. janvāris, *Hasan*, C-360/16, EU:C:2018:35, 38. punkts).

- 65 Tādējādi, ja tiktu pieļauts, ka šāda lēmuma paziņošana Dublinas III regulas 26. panta 1. punkta izpratnē var notikt pirms pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildes, tad tādās tiesību sistēmās, kurās, atšķirībā no pamatlietā aplūkojamās, šāda lēmuma apturēšana pirms atbildes saņemšanas nav paredzēta, nozīmētu attiecīgo personu pakļaut riskam, ka tā tiks pārsūtīta uz šo dalībvalsti, pat pirms šī valsts tam principā ir piekritusi.
- 66 Turklāt, tā kā Dublinas III regulas mērķis, kā atgādināts šī sprieduma 56. punktā, ir izveidot skaidru un funkcionālu metodi par patvēruma pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanai, nevar piekrist, ka minētās regulas 26. panta 1. punkta, ar kuru likumdevējs ir vēlējies pastiprināt attiecīgās personas tiesību aizsardzību, interpretācija var mainīties atkarībā no to dalībvalstu tiesiskā regulējuma, kas iesaistītas atbildīgās dalībvalsts noteikšanā.
- 67 Atbilstoši šai pašai loģikai saistībā ar apstākli, ka saskaņā ar Francijas tiesībām attiecīgā persona nevar tikt aizturēta administratīvā kārtā pirms lēmuma par pārsūtīšanu paziņošanas tai, šādas grūtības, kuras, kā to apliecinājusi arī iesniedzējtiesa, izriet vienīgi no valsts tiesību normām, nevar būt pamats apšaubīt tādu Dublinas III regulas 26. panta 1. punkta interpretāciju, kāda ir izklāstīta šī sprieduma 46. punktā. Noslēgumā no šīs regulas 28. panta 2. un 3. punkta skaidri izriet, ka dalībvalstis drīkst aizturēt attiecīgās personas, pat pirms vēl pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir ticis nosūtīts pieprasījums par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, ja ir izpildīti šajā pantā paredzētie nosacījumi, un tādējādi lēmuma par pārsūtīšanu paziņošana nav šīs aizturēšanas obligāts priekšnosacījums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 15. marts, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 25. punkts, kā arī 2017. gada 13. septembris, *Khir Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, 25.–27., 30. un 31. punkts).
- 68 Līdz ar to Dublinas III regulas mērķis, kas pavisam noteikti nav pretrunā šī sprieduma 46. punktā paustajai interpretācijai, arī liecina tai par labu.
- 69 Tomēr iesniedzējtiesas šaubas attiecas ne tikai uz brīdi, kad jāpaziņo lēmums par pārsūtīšanu, bet arī uz brīdi, kad šis lēmums ir jāpieņem.
- 70 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Dublinas III regulas 26. panta 1. punktā tik tiešām ir atsauce uz lēmuma par pārsūtīšanu paziņošanu, bet ne uz tā pieņemšanu. Tomēr šīs regulas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā un 3. punktā, kuros attiecīgi ir precizēti apstākļi, kādos dalībvalsts, kura nosaka par pieteikuma izskatīšanu atbildīgo dalībvalsti, var tikt atbrīvota no pienākuma rīkot personīgu sarunu ar pieteikuma iesniedzēju un kurā brīdī tā jāriko, ir noteikts, ka šādai sarunai vai jebkādai citai iespējai pieprasījuma iesniedzējam iesniegt vajadzīgo informāciju ir jānotiek pirms lēmuma par pārsūtīšanu pieņemšanas atbilstoši šim 26. panta 1. punktam.
- 71 Turklāt ir jānorāda, ka saskaņā ar Dublinas III regulas 26. panta 2. punkta pirmo daļu lēmumā par pārsūtīšanu ir jāietver informācija par pieejamajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, tostarp attiecīgos gadījumos par tiesībām lūgt apturēt lēmuma izpildi, un par šādu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanai un pārsūtīšanai piemērojamajiem termiņiem un, vajadzības gadījumā, jāietver informācija par vietu, kur attiecīgajai personai jāierodas, kā arī ierašanās datumu, ja minētā persona dodas uz atbildīgo dalībvalsti patstāvīgi.
- 72 Taču šī informācija, kā savu secinājumu 44. punktā norādījis arī ģenerāladvokāts, principā, kā noteikts Īstenošanas regulas 6. pantā, ir atkarīga gan no tā, kad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts sniedz atbildi – ja tas notiek tieši – uz uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, gan no šīs atbildes satura.
- 73 Katrā ziņā uz lēmumu par pārsūtīšanu pret attiecīgo personu nevar atsaukties, pirms tas tai ticis paziņots, un brīdis, kad šī paziņošana ir veicama, kā izriet no iepriekš izklāstītā, ir precīzi noteikts Dublinas III regulas 26. panta 1. punktā. No tā izriet, ka šāda lēmuma pieņemšana jau pirms pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildes, lai arī tas tiek paziņots tikai pēc šīs atbildes saņemšanas, nevar veicināt nedz starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķa, nedz mērķa

nodrošināt attiecīgās personas tiesību efektīvu aizsardzību tiesā sasniegšanu, jo pārsūdzība par šo lēmumu par pārsūtīšanu noteikti notiek tikai pēc tā paziņošanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *A.S.*, C-490/16, EU:C:2017:585, 54. punkts).

- 74 Šādos apstākļos Dublinas III regulas 26. panta 1. punktam pretrunā ir arī lēmuma par pārsūtīšanu pieņemšana, pirms saņemta tieša vai netieša atbilde no dalībvalsts, kura saņēmusi pieteikumu par uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu.
- 75 No iepriekš izklāstītā izriet, ka Dublinas III regulas 26. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tam ir pretrunā, ka dalībvalsts, kas citai dalībvalstij, ko tā atbilstoši minētajā regulā noteiktajiem kritērijiem uzskata par atbildīgo par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ir iesniegusi pieprasījumu par šīs regulas 18. panta 1. punktā minētas personas uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, pieņem lēmumu par pārsūtīšanu un to paziņo minētajai personai, vēl pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tieši vai netieši ir šo pieprasījumu ir akceptējusi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 76 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 26. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tam ir pretrunā, ka dalībvalsts, kas citai dalībvalstij, ko tā atbilstoši minētajā regulā noteiktajiem kritērijiem uzskata par atbildīgo par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ir iesniegusi pieprasījumu par šīs regulas 18. panta 1. punktā minētas personas uzņemšanu vai atpakaļuzņemšanu, pieņem lēmumu par pārsūtīšanu un to paziņo minētajai personai, vēl pirms pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tieši vai netieši ir šo pieprasījumu ir akceptējusi.

[Paraksti]